

IN ZIJN VOETSPoor

Charles M.
Sheldon

IN ZIJN VOETSPOR

Wat zou Jezus doen?

IN ZIJN VOETSPoor

Oorspronkelijke titel: In His Steps
Copyright © 1983 Nederlandse vertaling: Gideon
Auteur: C.M. Sheldon
Vertaling: Marian Muusse-de Pater
Omslagillustratie: Cees Oosterwijk
Omslagontwerp: David Sörensen
Druk: Koninklijke Wöhrmann, Zutphen
Jaar van uitgave: november 1983
12e druk: maart 2009
Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-258-5
NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke
wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand
of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen,
zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical,
photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations
in critical reviews or articles, without the prior
written permission of the publisher.

Inhoud

1. De werkloze zwerver 7
2. De gelofte 16
3. Geen bokswedstrijd 24
4. Tegenstand 32
5. Overtreding 40
6. Rachels nieuwe toekomst 49
7. Een bijzondere tentdienst 55
8. De hoer Loreen 66
9. Maakt de 'Daily News' een kans? 74
10. Wraak 81
11. Een ongewone begrafenis 87
12. Muziek in de sloppenwijk 95
13. Een offer 98
14. Rachel en Rollin 102
15. De predikant uit Chicago 108
16. Nog een kerk 117
17. Het vuur slaat over 119
18. Het visioen 124

De werkloze zwerver

Het was vrijdagochtend, en dominee Henry Maxwell probeerde zijn preek voor de zondagochtend af te maken. Hij was al verschillende malen gestoord, en naarmate de ochtend vorderde, werd hij meer gespannen. Langzaam kwam hij tot een einde waar hij tevreden over was.

‘Mary,’ riep Henry naar zijn vrouw, terwijl hij de trap op liep nadat hij nogmaals was gestoord, ‘als er nu nog iemand komt, wil je dan zeggen dat ik het erg druk heb en dat ik alleen naar beneden kan komen als het erg belangrijk is?’

‘Ja, Henry, maar ik ga zo naar de kleuterschool. Dan ben je dus alleen thuis.’

Dominee Maxwell ging zijn studeerkamer in en deed de deur dicht. Even later hoorde hij zijn vrouw weggaan, en daarna werd alles rustig. Met een zucht van opluchting ging hij aan zijn bureau zitten en begon te schrijven. Als thema voor de preek had hij 1 Petrus 2 vers 21 gekozen: ‘Want hier toe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden.’

In het eerste gedeelte van zijn preek had hij benadrukt dat de verzoening was bewerkt door een persoonlijk offer; hij wilde er de aandacht op vestigen dat Jezus zowel tijdens zijn leven als tijdens zijn sterven op verschillende manieren had geleden. Vervolgens had hij voorbeelden aangehaald uit het leven en de toespraken van Jezus, om aan te tonen hoe

men behouden kon worden door geloof in Christus. En nu was hij toegekomen aan het derde en laatste punt, waarin hij wilde zeggen dat het nodig was om Jezus' offervaardigheid en voorbeeld na te volgen.

Hij had opgeschreven: 'Drie stappen. Welke zijn dat?' Hij wilde ze juist in een logische volgorde plaatsen toen het doordringende geluid van de bel klonk. Maxwell fronste zijn wenkbrauwen. Hij maakte geen aanstalten om open te doen. Maar niet lang daarna werd er opnieuw gebeld. Toen stond hij op en liep naar één van de ramen vanwaar hij de stoep kon zien. Er stond een man voor de deur, een jonge man. Hij was heel armoedig gekleed.

'Het lijkt wel een zwerver,' dacht Maxwell hardop. 'Ik zal toch maar naar beneden gaan en...'

Hij maakte zijn zin niet af, liep de trap af en deed de voordeur open. Het was even stil, terwijl de twee mannen elkaar aankeken. Toen zei de vreemdeling:

'Ik heb geen werk, meneer, en ik dacht dat u me misschien ergens aan zou kunnen helpen.'

'Ik weet niets voor u. Er is weinig werk...'

 antwoordde Maxwell en begon langzaam de deur dicht te doen.

'U hebt veel relaties, misschien kunt u me in contact brengen met de chef van de spoorwegen hier, of met de baas van de werkplaats bij het station of met iemand anders?' hield de vreemdeling aan, terwijl hij zenuwachtig zijn vale hoed van de ene hand in de andere nam.

'Dat zou geen zin hebben. Neemt u mij niet kwalijk, maar ik heb het erg druk vanmorgen. Ik hoop dat u iets zult vinden. Het spijt me dat ik u niet kan helpen. Ik heb alleen maar een paard en een koe. Ik doe al het werk zelf.'

Maxwell deed de deur dicht en hoorde hoe de man langzaam de straat uit liep, zijn hoed in zijn handen. Hij zag er zo

verlaten en neerslachtig uit. Iets in hem maakte dat hij even aarzelde terwijl hij stond te kijken. Toen liep hij weer naar zijn bureau en begon met een zucht verder te schrijven.

Hij werd niet meer gestoord. Toen zijn vrouw twee uur later thuiskwam, was de preek af en had hij de losse bladen netjes gebundeld. Ze lagen in zijn Bijbel klaar voor de dienst van zondagochtend.

‘Er gebeurde iets vreemds vanmorgen op de kleuterschool, Henry,’ zei zijn vrouw, terwijl ze zaten te eten. ‘Zoals je weet, was ik er met mevrouw Brown naartoe gegaan. Net nadat de spelletjes afgelopen waren en de kinderen weer in hun bankjes zaten, ging de deur open en kwam er een jongeman naar binnen, met een vuile hoed in zijn hand. Hij ging vlak bij de deur zitten en zei helemaal niets; hij keek alleen maar naar de kinderen. Je kon duidelijk zien dat het een zwerver was. Juffrouw Wren en juffrouw Kyle waren in het begin een beetje bang, maar hij zat daar heel rustig, en na een paar minuten ging hij weer weg.’

‘Misschien was hij moe en wilde hij ergens uitrusten. Volgens mij heeft diezelfde man hier aangebeld. Zei je dat hij eruitzag als een zwerver?’

‘Ja, hij zat onder het stof en zag er heel sjofel uit. Echt een zwerver. Ik denk dat hij een jaar of dertig was.’

‘Dezelfde man,’ zei Henry bedachtzaam.

‘Heb je je preek af?’ vroeg Mary na een korte stilte.

‘Ja, hij is helemaal klaar. Ik heb een drukke week gehad. Die twee preken hebben veel tijd gekost.’

De Grote Kerk in Raymond vond het belangrijk om het allerbeste koor te hebben. Het kwartet dat deze ochtend zong, was dan ook een bron van vreugde voor iedereen in de kerk. Het bracht een inspirerend loflied ten gehore.

*Jezus, ik heb mijn kruis opgenomen.
Ik verlaat alles om U te volgen.*

De inhoud van de liederen paste bij de preek, en de nieuwe melodie van het lied was prachtig bewerkt. Vlak voor de preek zong de sopraan een solo.

*Ik zal Hem volgen,
Waar Hij mij ook leidt,
Ik volg Hem, heel de weg.*

Rachel Winslow heette ze. Ze zag er die ochtend heel mooi uit, zoals ze voor het koorhek stond waarin het kruis en de kroon waren uitgesneden. Haar stem was nog mooier dan haar gezicht en dat wilde heel wat zeggen. Terwijl ze opstond, keek heel de gemeente haar vol verwachting aan. Meestal liet dominee Maxwell haar voor de preek zingen. Hij werd er altijd door geïnspireerd, zijn preken kregen er kracht door.

Hij hield ervan om in de Grote Kerk te preken. Hij sprak zelden in een andere kerk. Hij zag er altijd naar uit om 's zondags op zijn eigen preekstoel te staan. Hij vond het geweldig om een half uur lang voor een volle kerk te staan en te merken dat er naar hem geluisterd werd. Hij was op zijn best voor een gemeente zoals die nu tegenover hem zat en op een mooie ochtend als vandaag. Hij was diep tevreden.

De kerk was de grootste van de stad en het kerkkoor was het beste van de stad. De gemeenteleden kwamen uit rijke families, hadden goede posities in de maatschappij en behoorden tot het intellect van Raymond.

De preek van die ochtend was interessant, doorspekt met pakkende zinnen. Dominee Maxwell sprak de woorden met

theatrale passie, zonder iemand te beledigen door een tirade of donderpreek. Niet alleen Maxwell voelde zich die ochtend goed, ook de gemeenteleden waren tevreden met hun geleerde dominee die geanimeerd kon preken, zonder al die ordinaire, luidruchtige of onaangename maniertjes.

Plotseling werd deze volmaakte harmonie tussen predikant en toehoorders op een opmerkelijke manier verstoord. Het zou moeilijk zijn om weer te geven hoe groot de schok was die deze verstoring veroorzaakte. Hij kwam zo onverwacht, zo volkomen in strijd met welke gedachte van de aanwezigen dan ook, dat hij geen ruimte bood voor discussie of, voorlopig tenminste, voor tegenstand.

De preek was afgelopen. Henry Maxwell had juist de Bijbel over de beschreven vellen papier heen gelegd en stond op het punt te gaan zitten. Het kwartet maakte zich klaar om het laatste lied te zingen, toen de gemeente werd opgeschrikt door een mannenstem. De stem kwam achter uit de kerk, vanonder het balkon. Er kwam een man uit de schaduw, die door het gangpad naar voren liep. Voordat het goed tot de verbaasde gemeente doordrong wat er gebeurde, had hij de open ruimte voor de preekstoel bereikt en zich omgedraaid, zodat hij met zijn gezicht naar de mensen stond.

‘Sinds ik hier binnen ben gekomen,’ zei hij, ‘heb ik me afgevraagd of het wel goed zou zijn om het één en ander te zeggen na afloop van de dienst. Ik ben niet dronken, ik ben niet gek en ik heb niets kwaads in de zin, maar voordat ik sterf – en het is heel waarschijnlijk dat dit over een paar dagen zal gebeuren – wil ik gezegd hebben wat ik op mijn hart heb, in een plaats als deze en voor een groep mensen als u.’

Henry Maxwell was nog niet gaan zitten. Hij bleef, leunend op de preekstoel, naar de vreemdeling staan kijken. Het was de man die afgelopen vrijdag bij hem aan de deur

was geweest. Dezelfde sjofele, stoffige man. Hij hield zijn verkleurde hoed in zijn handen. Het leek wel alsof hij graag zo stond. Hij was ongeschoren en zijn haar zat in de war. Waarschijnlijk had er nog nooit zo iemand voor in de Grote Kerk gestaan. De gemeente was redelijk bekend met mensen zoals deze zwerver, die op straat en bij de werkplaats van de spoorwegen rondhingen, maar ze had nooit verwacht dat ze zoiets van dichtbij zou meemaken.

De manier waarop de man sprak, was niet aanstootgevend. Hij was niet opgewonden en zijn stem was zacht maar duidelijk. Hoewel Maxwell werkelijk stomverbaasd was door wat er gebeurde, realiseerde hij zich dat iets in de manier waarop de man zich gedroeg hem herinnerde aan iemand die hij eens in zijn slaap had zien wandelen en praten.

Niemand van de aanwezigen maakte aanstalten om de vreemdeling tegen te houden of zijn toespraak te onderbreken. Misschien had de eerste schok van zijn onverwachte verschijning iedereen zo van zijn stuk gebracht, dat niemand wist wat hij het beste kon doen. In ieder geval ging de man verder, alsof hij niet verwachtte dat hij in de rede zou worden gevallen en alsof hij zich in het geheel niet bewust was van het ongebruikelijke onderdeel dat hij had toegevoegd aan het decorum van de dienst in de Grote Kerk. Terwijl de man sprak, leunde Maxwell over de rand van de preekstoel, en zijn gezicht werd steeds bleker en verdrietiger. Maar hij deed geen moeite de man tegen te houden, en de gemeente zat doodstil en hield haar adem in.

‘Ik ben geen gewone zwerver, hoewel ik niet geloof dat Jezus ooit heeft gezegd dat de ene zwerver meer waard is dan de andere, u wel?’ Hij stelde de vraag heel vanzelfsprekend, alsof de gemeente een zondagsschoolklasje was. Hij was even stil, hoestte pijnlijk en ging verder.

‘Ik ben tien maanden geleden mijn baan kwijtgeraakt. Ik heb het hele land doorgezwoven en heb geprobeerd weer werk te vinden. Er zijn nog veel meer mensen zoals ik. Ik klaag niet, hoor. Ik stel alleen feiten vast. Maar terwijl ik daar onder het balkon zat, vroeg ik me af of wat u het volgen van Jezus noemt hetzelfde is als wat Hij ons leerde. Wat bedoelde Hij toen Hij zei: “Volg Mij”?’ De man draaide zich om en keek omhoog naar de preekstoel. ‘De dominee zei dat een discipel van Jezus in zijn voetstappen hoort te treden. Hij zei ook dat die stappen ‘gehoorzaamheid, liefde en navolging’ zijn. Maar ik heb niet gehoord wat dat precies betekende, vooral de laatste stap. Wat bedoelen jullie christenen, als jullie zeggen: In de voetstappen van Jezus treden? Ik heb drie dagen lang door deze stad gezwoven en ik heb geprobeerd eten, onderdak en werk te vinden. En in die hele tijd heb ik van niemand een woord van medeleven of troost gehoord, behalve van uw dominee hier, die zei dat het hem speet en dat hij hoopte dat ik ergens anders een baan zou vinden. Waarschijnlijk wordt er door gewone zwervers vaak misbruik van u gemaakt, zodat u alle belangstelling voor andere zwervers hebt verloren. Ik geef niemand de schuld, hoor. Ik stel alleen feiten vast. Ik begrijp best dat u mensen als ik niet aan een baantje kunt helpen. Dat vraag ik niet van u. Maar wat ik me afvraag is: wat wordt er bedoeld met “Jezus volgen”? Wat bedoelt u als u zingt: “Ik volg U waar U mij leidt”? Betekent het dat u lijdt en uzelf verloochent, zoals Jezus dat volgens mij deed, en dat u probeert om verloren, noodlijdende mensen te redden? Wat bedoelt u met dat volgen? Ik zie heel wat van de schaduwzijde van het leven. Er leven in deze stad meer dan vijfhonderd mannen die er net zo slecht aan toe zijn als ik. De meesten hebben een gezin. Mijn vrouw is vier maanden geleden gestorven. Ik ben

blij dat ze uit de problemen is. Mijn kleine meisje woont bij een ander gezin, totdat ik werk heb gevonden. Hoe dan ook, ik raak in de war als ik zoveel christenen zie die in weelde leven en zingen: “Jezus, ik heb mijn kruis opgenomen. Ik verlaat alles om U te volgen.”

Ik moet denken aan mijn vrouw, die in een huurhuisje in New York is gestorven. Terwijl ze naar adem snakte, vroeg ze aan God of Hij ons dochtertje ook wilde wegnemen. Natuurlijk kunt u er niet voor zorgen dat er niemand meer van honger sterft en ondervoed of dakloos is. Maar wat betekent het om Jezus te volgen? Ik heb begrepen dat christenen veel pachtgoed bezitten. De eigenaar van het huisje waarin mijn vrouw is gestorven, was lid van een kerk, en ik heb me afgevraagd of hij Jezus wel echt volgde. Ik heb onlangs een aantal mensen op een bidstond horen zingen:

*Neem mijn leven, laat het Heer,
toegewijd zijn aan uw eer.*

*Neem mijn zilver en mijn goud,
dat ik niets daarvan behoud.*

Toen ik buiten op de trap zat, vroeg ik me af wat ze daarmee bedoelden. Volgens mij zouden er een heleboel moeilijkheden in deze wereld niet bestaan, als iedereen die zulke liederen zingt er ook naar handelde. Maar ik zal het wel niet begrijpen. Wat zou Jezus echter doen? Bedoelen jullie dát met “Jezus volgen”? Het lijkt wel of de mensen in de kerken goede kleren hebben, mooie huizen bezitten en ’s zomers met vakantie kunnen gaan, terwijl duizenden mensen buiten de kerken in uitgeleefde huisjes sterven, de hele stad af moeten zoeken naar werk, nooit een schilderij of een piano in huis hebben, en opgroeien te midden van zonde, ellende

en dronkenschap.’ De man greep plotseling naar de tafel waarop het brood en de wijn voor het Avondmaal stonden en legde er zijn vuile hand op. Zijn hoed viel voor zijn voeten op het tapijt. Er kwam beroering in de gemeente. Dokter West stond half op uit zijn bank, maar nog steeds was er geen enkele stem die de stilte verbrak. De man wreef met zijn vrije hand over zijn ogen en viel zonder enige waarschuwing plat voorover in het gangpad.

Dominee Maxwell zei: ‘Laten we deze dienst als beëindigd beschouwen.’ Hij liep de trap van de preekstoel af en knielde als eerste bij de man neer. Onmiddellijk stond iedereen op en liep de gangpaden in. Dokter West zei dat de man nog leefde – hij was flauw gevallen. ‘Hij heeft iets aan zijn hart,’ mompelde de dokter terwijl hij hielp om de man de studeerkamer van de dominee binnen te dragen. Maxwell en een paar gemeenteleden bleven enige tijd in de studeerkamer. De man lag op de bank en ademde zwaar. Toen iemand vroeg wat er met hem moest gebeuren, stond Henry erop dat hij mee zou gaan naar zijn eigen huis. Hij woonde vlakbij en had een logeerkamer.

Rachel Winslow zei: ‘Moeder heeft geen gezelschap op dit moment. Ze vindt het vast fijn hem een plekje in ons huis aan te bieden.’ Ze zag er opgewonden uit. Het viel niemand op. Iedereen was van streek door de vreemde gebeurtenis, de vreemdste gebeurtenis die de mensen van de Grote kerk zich konden herinneren. Maar Henry Maxwell zou zelf de zorg voor de man op zich nemen. Nadat er een rijtuig was voorgereden, werd de bewusteloze man naar de pastorie gebracht. Met de komst van deze man begon een nieuw hoofdstuk in Henry Maxwells leven. Niemand, en vooral zichzelf niet, vermoedde wat een opmerkelijke verandering er zou komen in zijn definitie van christelijk discipelschap.

2

De gelofte

De gebeurtenis veroorzaakte grote opwinding in de gemeente van de Grote Kerk. De hele week praatten de mensen over niets anders. Iedereen was het erover eens dat er niets bitterds of klagends was in wat de man had gezegd. Hij had voortdurend op een vriendelijke, verontschuldigende toon gesproken, bijna alsof hij een gemeentelid was dat opheldering wilde over een zeer moeilijk onderwerp.

De derde dag nadat hij naar de pastorie was gebracht, kwam er duidelijk verandering in zijn toestand. De dokter had geen hoop. Zaterdagochtend leefde hij nog, hoewel hij snel achteruitging. Op zondagochtend, even na middernacht, leefde hij op en vroeg of zijn kind was gekomen. Zodra Maxwell haar adres had achterhaald in een paar brieven die hij in de zak van de man had gevonden, had hij iemand gestuurd om haar op te halen.

‘Het kind komt zo. Ik heb haar laten halen,’ zei Maxwell. Aan zijn gezicht was te zien dat hij de hele week had gewaakt. Hij had erop gestaan om elke nacht bij de man te zitten.

‘Ik zal haar in deze wereld niet meer zien,’ fluisterde de man. Het kostte hem veel moeite om de woorden uit te spreken. ‘U bent goed voor me geweest. Ik denk dat Jezus het ook zo gedaan zou hebben.’

Een paar minuten later draaide hij zijn hoofd een beetje en voordat het goed en wel tot Maxwell kon doordringen, zei de dokter zacht: ‘Hij is niet meer.’

Deze zondag in Raymond brak op precies dezelfde manier aan als alle andere zondagen. Maxwell stond op de preekstoel tegenover een grotere gemeente dan hij ooit in de Grote Kerk had gezien. Zijn ogen lagen diep in hun kassen; hij zag eruit alsof hij nog maar net beter was na een langdurige ziekte. Zijn vrouw was thuis bij het kleine meisje dat die morgen met de trein was aangekomen, een uur na de dood van haar vader. Het lichaam van haar vader lag in de logeerkamer. Zijn zorgen waren voorbij.

Terwijl Maxwell de Bijbel opensloeg en de papiertjes met mededelingen op de rand van de kansel legde, zoals hij al tien jaar had gedaan, zag hij in gedachten het gezicht voor zich.

Er was iets nieuws in de dienst van die ochtend. Niemand kon zich herinneren dat hun predikant ooit zonder aantekeningen had gepreekt. In het allereerste begin had hij het wel eens gedaan, maar al vele jaren had hij zorgvuldig ieder woord van zijn preken opgeschreven.

Het kan niet gezegd worden dat zijn preek die morgen opvallend of indrukwekkend was. Hij sprak met grote aarzeling. Het was duidelijk dat hij worstelde met iets wat hij onder woorden wilde brengen, maar het kwam niet naar voren in het thema dat hij voor zijn preek had gekozen. Pas tegen het einde van zijn preek begon hij de kracht te verzamelen die hij aan het begin zo had gemist.

Hij sloeg de Bijbel dicht en ging onder de preekstoel naast de kathedraal staan. Hij keek naar de gemeente en sprak over de opmerkelijke gebeurtenis die vorige week had plaatsgevonden. 'Onze broeder,' zei hij, en op één of andere manier klonken die woorden een beetje vreemd uit zijn mond, 'is vanmorgen overleden. Ik heb nog niet de tijd gehad om achter zijn hele geschiedenis te komen. Hij had een zuster die in Chicago woont. Ik heb haar geschreven, maar ik heb nog

geen antwoord ontvangen. Zijn dochtertje is bij ons en zal voorlopig nog blijven.'

Hij wachtte even en keek naar de mensen. Hij bedacht dat hij nog nooit zo veel ernstige gezichten had gezien. Hij was nog niet in staat hun over zijn ervaring te vertellen, over de crisis die hij zelfs op dit moment doormaakte. Maar iets van zijn gevoelens werd toch op hen overgedragen. Het leek hem niet ondoordacht als hij hun deze ochtend een deel van de boodschap doorgaf die op zijn hart lag. Dus ging hij verder.

'De verschijning en de woorden van deze vreemdeling in de kerk hebben diepe indruk op me gemaakt. Ik kan voor u of mijzelf niet verbergen dat ik door zijn woorden, gevolgd door zijn dood in mijn huis, gedwongen ben mij af te vragen zoals nooit tevoren: "Wat betekent het om Jezus te volgen?" Ik ben nog niet zover dat ik een oordeel kan uitspreken over ons volk of, tot op zekere hoogte, over mezelf en onze christelijke relatie tot deze man. Ik weet ook nog niet hoe groot het aantal mensen is dat hij vertegenwoordigt. Maar veel van wat de man heeft gezegd, is zó waar dat het van essentieel belang is, en ik denk dat we zullen moeten proberen zijn vragen te beantwoorden, of anders zullen we als discipelen van Jezus worden veroordeeld. Wat hij heeft gezegd, is een uitdaging voor het christendom zoals dat in onze kerken wordt beleefd. Ik heb dat in de afgelopen dagen steeds sterker ervaren.'

Weer was Henry Maxwell even stil; hij keek naar de gezichten van zijn mensen. Er was een aantal eerlijke, sterke mannen en vrouwen in de Grote Kerk.

Hij zag Edward Norman, uitgever van de *Daily News* van Raymond. Hij was al tien jaar lid van de gemeente. Niemand in de gemeenschap stond in hoger aanzien. Daar zat Alexander Powers, opzichter van de grote werkplaats van de spoorwegen in Raymond. Hij was een uitstekend man

voor de spoorwegen. En daar zat Donald Marsh, hoofd van het Lincoln College, dat in een buitenwijk van Raymond lag, en Milton Wright, één van de grootste winkeliers uit Raymond. Hij had minstens honderd mensen onder zich in verschillende filialen. Verder zat daar dokter West die, hoewel hij nog vrij jong was, een autoriteit werd genoemd op het gebied van de chirurgie. En de jonge schrijver Jasper Chase, die een boek had geschreven dat erg goed was ontvangen en van wie gezegd werd dat hij aan een nieuwe roman werkte. En Virginia Page was er, die onlangs van haar vader minstens een miljoen dollar had geërfd. Een zeer aantrekkelijke vrouw door haar persoonlijkheid en intelligentie. En dan, lest best, Rachel Winslow, die straalde door haar bijzondere schoonheid en intense belangstelling.

Het was misschien wel terecht dat Henry Maxwell zich vorige week zondag zo tevreden had gevoeld over zijn gemeente. Het ledental bestond uit een ongewoon groot aantal sterke, onafhankelijke persoonlijkheden. Maar toen hij die ochtend naar hun gezichten keek, vroeg hij zich af hoeveel van hen zouden reageren op het vreemde voorstel dat hij zo dadelijk zou doen. Hij sprak langzaam verder, zorgvuldig zijn woorden kiezend. Hij had nog nooit zoveel indruk op de mensen gemaakt, zelfs niet wanneer hij tijdens een theatrale toespraak zijn uiterste best had gedaan.

‘Wat ik nu ga voorstellen, is iets wat niet ongewoon of onuitvoerbaar zou moeten zijn. Toch ben ik mij ervan bewust dat een groot aantal leden van deze kerk het misschien toch als zodanig zal beschouwen. Maar opdat we duidelijk zullen begrijpen wat ik overweeg, zal ik mijn voorstel heel eenvoudig en ongezouten uiteenzetten. Ik roep uit uw midden vrijwilligers op die oprecht en ernstig beloven een jaar lang niets te zullen doen zonder zich eerst af te vragen: “Wat zou Jezus